

Chương 16

Ra Đi

“**Đ**ể Như tử hát cho chúng ta nghe một bài, nhưng mà nội dung phải nói về tử ấy và Lý sư phụ.”

“Còn gọi là Như tử sao? Phải đổi là Lý phu nhân rồi.”

Mọi người mồm năm miệng mười lao nhao thương lượng làm như thế nào nháo động phòng của Phương Như, trên mặt tôi là nụ cười yếu ớt, mãi suy nghĩ nên nghe lúc được lúc không. Hồng cô có chút tiếc nuối nói: “Vì sao lại phải để Lý sư phụ dọn ra ngoài chứ? Cho dù cưới Phương Như vẫn có thể ở trong phòng như trước mà!”

“Để cho hai người họ có được cuộc sống gia đình yên tĩnh của riêng mình đi! Tử mời Lý nhạc sư sáng tác từ khúc, chẳng lẽ bởi vì hắn đã cưới được Phương Như rồi sẽ cự tuyệt? Không ảnh hưởng tới việc làm ăn của ca múa phòng đâu.” Tôi chẳng hề quan tâm nói.

Hồng cô nhìn chằm chằm vào tôi một hồi lâu, hỏi: “Tiểu Ngọc, mấy ngày hôm nay muội làm sao vậy? Sao ta lại cảm thấy muội bắt đầu xa cách chúng ta thế?”

Tôi gật gật đầu, “Thân phận Lý nhạc sư nay không giống xưa, trong tiệc rượu nhất định có người trong triều tới chúc mừng, trong cung chỉ sợ cũng sẽ có người đến chúc mừng, tử phải cẩn thận dặn dò tử muội trong phòng, không được gây chuyện.”

Hồng cô vội đồng ý, tôi có chút mệt mỏi, đứng lên: “Trước đó muội đã nói với Phương Như, sẽ không tiễn cô ấy xuất giá, tất cả mọi chuyện phải phiền Hồng cô rồi.”

Hồng cô có chút lo lắng nhìn tôi, tôi vờ vai, ý bảo yên tâm, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Phương Như đang được mấy bà cô giúp trang điểm, áo cưới đỏ thắm có viền vàng được đặt trên giường, không khí náo nhiệt khắp nơi. Tôi đứng ngoài cửa sổ nghe từng đợt tiếng cười ở trong phòng truyền ra, “Phương cô nương thật sự là biết chọn ngày, chọn mừng một tháng giêng, làm cho khắp chốn mừng vui cùng ngày đại hỉ của cô nương.”

Ngón cái và ngón trỏ hai tay của bà ấy mở ra rồi khép lại, đang dùng sợi bông cạo mặt cho Phương Như, Phương Như cứng người không dám cử động, nha đầu hầu hạ cô ấy cười nói: “Ngày là phường chủ chọn.”

“Áo cưới này may thật đẹp! Là Lý nương nương ban cho sao? Đồ của hoàng gia dù sao khí phái cũng không giống bình thường.” Bà cô sắp xếp áo cưới và trang sức nịnh nọt nói.

Mặt Phương Như vừa mới được cạo sạch, đang ngắm nghía trong gương, nghe vậy quay đầu lại cười nói: “Là Tiểu Ngọc đặt mua, nương nương vốn có ý định ban cho, nhưng nghe nói Tiểu Ngọc đặt mua áo cưới rồi, nói là cũng không thể nào đẹp hơn được nữa.”

Bà cô lại tấm tắc ngợi khen.

Tôi xoay người ra khỏi cửa viện, chậm rãi bước vào phòng mình. Hôm nay thật sự là ngày tốt, trời xanh mây mỏng, ánh nắng chan hòa, trong phòng đã giăng đèn kết hoa khắp chốn, không khí vui mừng nồng đậm tràn ngập khắp không gian.

Vào sân của mình, đóng cửa lại, tôi lấy ra bộ quần áo Lâu Lan màu lam, ôm trong lòng một hồi lâu, mới mở ra đặt ở trên giường.

Sau khi múc nước rửa sạch mặt, xõa tóc ra, dùng lược bó chải từng nhát cho mái tóc thật mềm mượt, tôi rẽ tóc thành hai, bện thành hai đuôi sam, rồi buộc lại đằng sau đầu. Làn da đã đủ trắng, nên có thể bỏ qua việc thoa phấn, tôi dùng bút lông quét một chút phấn than, nhẹ vẽ một đường, không kẻ lông mày dài như hiện giờ đang thịnh hành, mà chỉ kẻ lông mày viền sơn, rồi lấy ra một tờ giấy son, nhỏ hai giọt nước trong, nước dần dần thấm đều, màu đỏ của tờ giấy son trở nên sống động, phảng phất như linh hồn của hoa bám trên đó sống lại, thừa dịp khi màu sắc đẹp nhất, tôi mím môi lại, sau đó ngậm chặt, thấm đều hai cánh môi.

Tiếng cổ nhạc ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lớn, xem ra đội ngũ đón dâu đã tới. Nghiêng tai lắng nghe, tâm trạng cũng phấn chấn hơn, không khí mừng vui lan khắp trời, phủ khắp đất. Đây có lẽ là tiếng nhạc người con gái muốn nghe nhất, là một khúc nhạc vì chính mình mà tấu.

Mặc váy, đeo đồ trang sức xong, nhìn chính mình trong gương, lại nhớ tới Lang huynh trong đại mạc, tôi không nhịn được xoay tròn mấy vòng trong phòng, làn váy phồng lên như hoa bung nở, tâm tình trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Việc hành hạ người ta nhất chính là chờ đợi, trái tim như treo giữa không trung, lên cũng chẳng được, xuống cũng chẳng xong, từng tiếng nhỏ nước của

đồng hồ nước đều như đập vào trong lòng. Chăm chú nhìn lâu, tôi cảm thấy nước kia dường như thế nào cũng không chịu nhỏ xuống, càng lúc càng chậm. Tôi lắc lắc đầu, bắt buộc chính mình nhanh chóng dời ánh mắt nhìn chằm chằm vào đồng hồ nước.

Để kiếm cho mình việc để làm, thay đổi sự chú ý của bản thân, tôi tìm khắp phòng một thứ để giết thời gian, cuối cùng cầm một sợi dây thừng trong tay. Tôi nhắm mắt lại kết lung tung một đám nút, sau đó mở mắt hết sức chăm chú tháo những nút kết ra. Thắt lại, tháo ra, lặp đi lặp lại, trong phòng đã tối đen.

Tôi ném sợi dây thừng đi, bước vào trong sân, nhìn cửa sân. Ánh mặt trời dần dần biến mất, bóng tối bao trùm.

Có lẽ huynh ấy không muốn gặp người ngoài, cho nên không chịu đến lúc trời còn sáng, một lát nữa huynh ấy nhất định sẽ đến. Lúc đầu là đứng đối diện với cửa rồi đứng quay lưng về phía cửa, từ hy vọng đến khẩn cầu.

Tất cả mọi người đều đi uống rượu mừng của Phương Như, trong phòng yên lặng khác thường. Rất im lặng, im lặng tới độ tôi có thể nghe được tiếng tim mình đập, không cảm thấy đau đớn, thế nhưng cảm giác giống như rơi vào cái động u ám, càng lúc càng tối, càng lúc càng chìm sâu, không biết khi nào mới có thể chạm được tới mặt đất.

Mấy giọt lạnh ngắt rơi trên mặt, không lâu sau, từng bông tuyết trắng xóa lấp lánh bắt đầu rơi xuống. Tuyết cũng không lớn, rơi cũng không nhanh, bay theo gió, khi rơi còn như ngưng đọng, nhưng lại mang lại cảm giác dịu dàng ấm áp khó nói lên lời, nhưng sắc trắng bao la bạt ngàn ấy lại bao phủ cả một bầu trời vô cùng lạnh lẽo, đâm thẳng vào tim người.

“Kèn kẹt”, tiếng cánh cổng bị mở ra. Trái tim tôi trong khoảnh khắc ấy nhảy lên, trong giây lát tôi không ngờ trái tim mình có thể tỉnh táo đến thế, hóa ra hạnh phúc đến quá khó khăn, niềm vui cũng sẽ mang theo đau khổ.

Tôi lặng im đứng đó một lúc, rồi mới gượng cười quay người lại.

Nụ cười vẫn đông cứng lại trên mặt, nhưng trong tim đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Tôi nhắm mắt lại không dám tin, rồi lại mở mắt ra, vẫn là Hoắc Khứ Bệnh.

“Lần đầu tiên gặp nàng, nàng cũng mặc bộ váy này, dưới ánh trăng bạc trắng, đứng bên cạnh một chú chó sói cũng màu trắng, tà váy dài tung bay, mái tóc đen cũng bay phất phơ, nhẹ nhàng yêu điệu như không phải người phàm, người chưa từng nhìn kỹ con gái như ta, lúc ấy không thể nhìn được cứ nhìn nàng chằm chằm, muốn xem nàng đến từ đâu, sẽ đi về đâu.”

Hoắc Khứ Bệnh nở mặt nụ cười nhạt.

Hai tay tôi ôm lấy đầu mình, chậm chậm ngồi xuống mặt đất.

Hoắc Khứ Bệnh hết sức kinh ngạc giơ tay ra đỡ lấy tôi.

“Không cần quan tâm đến ta, không cần quan tâm đến ta...” Tôi tự lảm bảm trong tiềm thức, lặp đi lặp lại, hần chậm rãi rút tay lại.

Hoắc Khứ Bệnh không màng mặt đất phủ đầy bụi tuyết, trên người đang mặc gấm bào, ngồi sụp xuống bên cạnh tôi, không nói lời nào, như thể dù cho tôi ngồi đó bao lâu đi nữa, hần cũng sẽ cứ im lặng ngồi với tôi.

Hoa tuyết chậm chậm phủ lên cơ thể hai người, hần do dự một lúc, rồi giơ tay ra giúp tôi phủi hoa tuyết trên người đi. Tôi không cử động, như đã hóa thành tượng băng.

Hần đột nhiên đứng dậy đi vào trong phòng, không lâu sau lấy ra một chiếc ô trúc, yên lặng ngồi xuống bên cạnh tôi, giương ra. Những bông tuyết nhỏ vun vẩy bay bay, hần ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn một bầu trời trắng muốt.

Tiểu Khiêm, Tiểu Đào một con trước một con sau bay vào trong sân, Tiểu Khiêm thu cánh lại hạ xuống trước mặt tôi, Tiểu Đào thì lại cứ thế bay thẳng về phía đầu tôi. Hoắc Khứ Bệnh vừa tung vạt áo lên gạt một cái đã giảm được lực bay của Tiểu Đào, Tiểu Đào thấy lần này không trêu chọc được tôi, vội lượn vài vòng trên không trung rồi mới hạ cánh xuống bên cạnh Tiểu Khiêm.

Hoắc Khứ Bệnh chạy đi bắt Tiểu Đào, Tiểu Đào vội vã né tránh, Tiểu Khiêm thì có chút tức giận muốn mỗ Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh tránh kịp, thuận tay gõ vào đầu Tiểu Khiêm một cái: “Ta muốn lấy lá thư ở chân Tiểu Đào, chứ không phải muốn bắt nạt nó.”

Tôi vội ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Đào, thấy trên chân nó quả nhiên có một mảnh vải.

Tôi lưỡng lự rất lâu rồi mới dám mở mảnh vải ra:

Xin lỗi muội.

Ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nét bút lộn xộn ngang ngửa trên mảnh vải.

Xin lỗi muội? Xin lỗi muội!

Tôi muốn không phải là lời xin lỗi của Cửu gia. Trong lòng chua xót vô hạn, tôi khẽ cắn chặt môi, một dòng máu ngọt tanh từ từ chảy ra. Muốn xé toạc mảnh vải đi, tay lại cứ run lên không ngừng, mảnh vải lại còn bé tí, không thể dùng sức, cố xé mấy lần mà không xé được.

Tôi nhảy dựng dậy lao vào trong nhà, một tay vẫn nắm chặt lấy mảnh vải, một tay vớ được cái gì là ném cái đấy. Hoắc Khứ Bệnh im lặng đứng ở cửa, trầm lặng nhìn tôi phát điên làm loạn trong phòng.

Kéo, kéo ở đâu rồi? Lục tung hơn nửa căn phòng lên vẫn không tìm thấy kéo đâu, ánh mắt đập vào con dao nhỏ hăng ngày hay dùng để gọt hoa quả, tôi vội vã vồ lấy. Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên hét lên một tiếng “Ngọc nhi,” người đã lao ra ngay trước mặt tôi, đang định chop lấy con dao trong tay tôi, nhưng nhìn thấy tôi hung hăng dùng dao rạch mảnh vải, hấn im lặng lùi lại vài bước, nhìn tôi ra sức cắt rạch mảnh vải.

Tôi tiện tay ném con dao đi, rồi gỡ khăn lụa trên châu trên đầu xuống, hai tay vận sức gồng lên, mấy hạt trên châu đứt tung ra, leng keng rơi xuống đất, khăn lụa bị rách tung thành từng cánh bướm màu xanh, phát phơ bay trong gió.

Tôi nhìn chăm chăm vào những mảnh vải màu xanh trên mặt đất, một phần oán khí trong lòng này giờ luôn chống đỡ cho bản thân đứng vững cũng biến mất, cả người mềm nhũn quỳ sụp xuống đất, hai mắt mở to nhìn mặt đất trong trong, nhưng thực ra chẳng nhìn thấy gì hết.

Hoắc Khứ Bệnh một tay nhấc vạt áo lên rồi ngồi xuống cửa ra vào, hai tay ôm gối, cằm đặt trên đầu gối, tầm mắt cũng cúi xuống nhìn mặt đất. Yên tĩnh như thể đã biến thành một chú sói bị thương, lẳng lặng thu mình vào một góc, tự liếm láp vết thương.

Không biết quỳ dưới đất bao lâu, nghe thấy tiếng người nói chuyện mơ mơ hồ hồ vọng tới, đám người đi phá động phòng đã quay về rồi. Tôi đột nhiên tỉnh táo lại, nhảy dựng lên, vừa cười, vừa ra bộ vui vẻ nói: “Sáng nay ta chỉ có một ít, bây giờ đói rồi, ta muốn nấu gì đây cho mình ăn, hôm nay là sinh nhật ta, ta cần phải vui vẻ mới được. Ta muốn thay một bộ y phục khác. Người...”

Hấn quay người xoay lưng về phía tôi, tôi cỡi bộ váy Lâu Lan ra, đặc biệt chọn một bộ váy đỏ rực mặc vào. Tôi không đau lòng, tôi không hề đau lòng, tôi sẽ không vì người không thích tôi mà đau lòng! Nhẹ nhàng giữ lấy bộ váy màu xanh, tôi tự nhủ với mình, vốn cứ tưởng chỉ là nỗi đau đến cực điểm trong tim nhưng không ngờ nó lại như một thanh kiếm sắc nhọn cứa vào từng đợt.

Lần đầu tiên gặp nhau ở suối Nguyệt Nha, từng cảnh tượng lại hiện ra trước mắt, nhưng người hình như đã xa cách mấy thế giới rồi, tôi cười, rồi lại cười, cười đến nỗi cả người đều run lên bần bật, hai tay dùng sức, cười xòa một tiếng, váy bị xé toạc thành hai mảnh.

Hoắc Khứ Bệnh nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn tôi, khẽ than thở: “Việc gì mà phải làm khổ mình thế... Bộ váy này là hấn tặng nàng à?”

Tôi ném bộ váy đi, đi thẳng ra khỏi cửa. Hoắc Khứ Bệnh nhặt ô lên, im lặng đi bên cạnh tôi.

Trái tim tôi còn lạnh hơn cả tuyết ngoài trời, làm sao mà phải sợ hãi thời tiết lạnh cóng này. Tôi nhanh chân bước đi: “Ta muốn đi bộ trong tuyết.”

Hắn không ý kiến gì thuận tay ném ô đi, rồi cùng tôi bước đi trong tuyết.

Tôi không muốn gặp bất kỳ ai, có ý chọn đường nào tối tối vắng vẻ để đi, hắn bỗng dừng hỏi: “Nàng có biết nấu ăn không?”

Tôi ngây người ra, trả lời: “Không biết.”

Hắn nói: “Trong phủ của ta buổi tối nhà bếp không tắt bếp lửa, còn có người thức trực trông đêm, một bữa ăn lớn đằng hoàng thì không có, nhưng có thể làm được mấy món nho nhỏ ngon miệng?”

Hồng cô quản các chi phí ăn ở rất nghiêm, sau khi ăn xong cơm tối nhà bếp trong nhà đều phải tắt bếp lửa đi, mà cứ cho là có lửa đi nữa, tôi nay cũng không biết phải đi tìm đầu bếp ở đâu. Tôi gật gật đầu, đi theo sau lưng Hoắc Khứ Bệnh, hai người mò mẫm đi ra khỏi vườn, đi đến phủ của hắn.

Hoắc Khứ Bệnh dặn dò nô bộc một tràng, không lâu sau, hai tỳ nữ đã bung đĩa đồ ăn nóng hổi vào.

Khi bọn họ nhắc nắp lên, không ngờ lại là một bát canh bánh thịt dê hầm hương thơm sộc thẳng vào mũi.

Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm chỗ thịt dê hầm trong bát, vừa nếm một miếng, miệng vốn vẫn bướng bình cười cười nói nói với Hoắc Khứ Bệnh, nước mắt lại đột ngột ào ra, rơi vào bát canh, từng giọt từng giọt lệ nhỏ lăn rờn rờn. Tôi hoảng loạn cuống quýt bung bát lên, che hết nửa mặt, ra sức há miệng ăn lấy ăn để.

Hoắc Khứ Bệnh làm bộ như không nhìn thấy gì, tự nói mấy lời không liên quan.

Tôi khin khịt mũi hỏi: “Có rượu không?”

Hắn đứng dậy xách hai vò rượu ra. Cùng với vò rượu còn có một chiếc khăn, hắn không hề nhìn tôi, chỉ ngắm nhìn đêm tối âm u ngoài cửa sổ, cả trời phủ đầy hoa tuyết, nhắc vò rượu lên uống từng ngụm từng ngụm.

Tôi cũng nhắc vò rượu lên, âm âm ừ ừ há miệng uống một ngụm thật to, không lâu sau, men rượu như lửa cứ thế cháy bùng lên trong bụng.

Lúc mới tỉnh dậy chỉ cảm thấy mũi vẫn còn phảng phất vương vấn một mùi hương nhẹ dễ chịu, đến lúc tỉnh hẳn rồi mới biết là mùi hương đó đến từ hai quả ngân huân cầu treo lơ lửng trên nóc màn. Một chiếc màn màu tím hồng như áng mây chiều, một chiếc gối màu xanh ngọc bích ấm áp, cảm giác phú quý không giống như trong một gia đình bình thường, một giây sau mới nhận ra là mình đã say đến bất tỉnh ở Hoắc phủ.

Ngây ngẩn sững sờ nhìn vào quả ngân huân cầu treo trên đầu, tự nhiên tôi cảm thấy rất nhớ Lang huynh, cảm giác là giờ phút này chỉ có lấy bờ vai của nó mới có thể hóa giải bớt phần nào nỗi đau cùng cực và sự mệt mỏi không đáy này.

Tỳ nữ nhỏ tiếng hỏi thăm ở bên ngoài: “Cô nương đã tỉnh dậy chưa ạ?”

Tôi mở to mắt không thèm để ý.

Lại qua hơn nửa ngày sau, nghe thấy tiếng Hoắc Khứ Bệnh hỏi từ bên ngoài: “Vẫn chưa tỉnh dậy à?”

“Nô tỳ đã khê gọi mấy lần rồi mà không nghe thấy chút động tĩnh nào bên trong cả.”

Hoắc Khứ Bệnh dặn dò: “Người luyện võ nào mà lại ngủ lăm như thế? Chuẩn bị nước rửa mặt đi!” Nói rồi tự mở cửa đi vào: “Đừng có nằm ý ra trên giường nữa, bây giờ sắp quá trưa rồi, còn ngủ nữa thì tối nay không ngủ được nữa đâu”

Tôi vẫn nằm im không động đậy, hấn ngồi xuống bên cạnh giường: “Đau đầu không?”

Tôi xoa xoa đầu, có chút băn khoăn khó hiểu nói: “Không đau, bình thường nếu uống rượu bao giờ cũng bị đau đầu, hôm nay thì quả là kỳ lạ, tôi qua uống rượu gì thế?”

“Đâu phải là vì rượu đặc biệt? Là nhờ vào thảo dược ở trong ngân huân cầu trên đầu nàng đây, tôi qua đã đặc biệt dặn dò đại phu sắc thuốc cho.”

Đám tỳ nữ nối tiếp nhau bung khay đi vào, xếp hàng đều đặn như chim én, tất cả đều lặng thinh nín thở đứng đợi. Xem ra không dậy không được rồi, cho dù mình muốn hay không muốn thì vẫn phải tiếp tục sống, muốn né tránh cũng không thể né tránh được.

Tôi thở dài một hơi: “Ta dậy đây, ngươi cũng phải quay đi một lát chứ?”

Hoắc Khứ Bệnh đứng dậy cười nói: “Đồ lười, chân tay nhanh nhẹn lên nào, ta đói bụng lắm rồi, trễ nữa thì chỉ có cho nàng ăn cơm thừa canh cặn thôi.”

Cung Vị Ương, Điện Chiêu Dương.

Tôi giờ một ngón tay ra trêu ghẹo cậu bé Lưu Bác đang nằm trong lòng nhũ mẫu, bàn tay nhỏ bé mềm mại của cậu bé vừa đủ sức để nắm lấy ngón tay tôi, cậu bé vừa động đậy vừa cười khanh khách sung sướng, khuôn mặt nhỏ như một trái lê, da thịt hồng hào, non mềm. Thấy thế trong lòng tôi cảm thấy rất vui, lại gần cậu bé cười hỏi: “Cười gì thế nhỉ? Nói cho cô biết với.” Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của nhũ mẫu tôi mới giật mình nhận ra tôi đã nhất thời lỡ miệng. Tuy cậu bé vẫn chưa biết nói, nhưng thân phận lại không hề đơn giản để tôi tự xưng là “cô”? Tôi có chút xấu hổ rút tay về, chán chĩnh người, ngồi cho thẳng lưng.

Lý Nghiên dặn dò nhũ mẫu bé bé đi, cười nói: “Nếu mà thật sự có thể có người cô như người thì đúng là Bác Nhi có số mệnh tốt, để Bác Nhi nhận người làm cô đi!”

Tôi khom người nói: “Hoàng tử là con của thiên tử, dân nữ không dám ạ.”

Lý Nghiên cười nhạt, không nói thêm gì, nàng quan sát tôi tỉ mỉ một hồi lâu rồi hỏi: “Người đang bị làm sao thế? Hai hàng lông mày hiện lên nổi ưu sầu rõ rệt kìa?”

Tôi khẽ lắc đầu nói: “Cơ thể người đã được điều dưỡng tốt chưa?”

“Có bao nhiêu người hầu hạ chăm sóc như thế, hồi phục khỏe lắm rồi. Người và phường chủ Thạch phảng có rắc trở?” Lý Nghiên hỏi dò.

Tôi lảng tránh câu của nàng, cười nói: “Chúc mừng người.”

“Chúc mừng ta? Mừng ở đâu ra?”

“Em trai Lý Quảng, chú của Lý Cẩm là Lạc An Hâu Lý Thái được phong chức làm Thừa tướng rồi! Đứng đầu bách cung, ấn vàng lụa tím, phụ tá thiên tử, phụ trợ vạn cơ.”

Sắc mặt Lý Nghiên không hề biến đổi, chỉ nói: “Suy cho cùng thì vẫn phải đa tạ người?”

Tôi cười cười: “Không dám tự nhận hết công lao. Nương nương triệu ta vào cung là để bái kiến tiểu hoàng tử, đã xong việc rồi, ta nên xuất cung thôi?” Tôi hành lễ với Lý Nghiên xin thôi lui.

Lý Nghiên lại không hề cho phép tôi cáo lui, im lặng nhìn tôi chằm chằm rất lâu, nói từng chữ một: “Kim Ngọc, giúp ta.”

Tôi lắc lắc đầu: “Từ ngày tiền người vào cung, ta đã từng nói rồi, đối với những chuyện sau khi người nhập cung ta không có cách nào giúp được.”

“Người nói dối, tất cả những gì người làm, trong lòng đều có kế hoạch rõ ràng, chỉ là ta cho đến bây giờ vẫn không nhìn thấu được người, rốt cuộc là làm vì điều gì.”

Tôi trầm mặc không nói lời nào, vốn là tính toán sai lầm, bây giờ lại càng chẳng có tính toán nào cả.

Lý Nghiên đợi một lúc lâu, bỗng khẽ thở dài: “Kim Ngọc, tính cách của người bề ngoài thì linh hoạt khéo léo, thực ra lại cố chấp không ai bì được, ta không thể gò ép người, chỉ cầu xin người đừng chống đối lại ta?” Nàng nở một nụ cười chua chát, mọi người đều nói: “Vệ Thanh có một người chị rất tốt, nhưng ta cảm thấy Vệ hoàng hậu thật sự may mắn chính là đã không chỉ được ông trời ban cho mình một người em trai chín chắn, vững vàng như Vệ tướng quân, mà còn có một người cháu trai khí thế như điều hâu, còn ta tất cả đều chỉ có thể tự dựa vào sức lực của chính mình, ta thật sự rất hy vọng người là chị gái của ta, nhưng mà nếu có người được chị như người, ta đã chẳng phải khổ sở như thế này.”

Tôi chăm chú nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Người yên tâm, từ hôm nay trở đi, giữa ta và người sẽ không còn liên quan, dính líu gì nữa, tuyệt đối sẽ không cản trở con đường của người.”

Lý Nghiên gật đầu, nói với vẻ mệt mỏi rã rời: “Người cần phải vĩnh viễn ghi nhớ lời người nói bây giờ, thôi người về đi.”

Tôi đứng dậy rồi yên lặng đứng đấy một lúc, lần ly biệt này e là sẽ không còn gặp lại nhau nữa, đối với cô gái có chút tương đồng về thân thể này, tôi luôn thấy đồng cảm và chua xót, không tìm được lòng mở lời chân thành dặn dò: “Lý Nghiên, chăm sóc bản thân mình cho tốt, có thời gian thì hãy đọc các sách xưa về y học, học một vài cách điều dưỡng chăm sóc cơ thể, hít ra thở vào hô hấp đều đặn rất có ích cho việc kéo dài tuổi thọ. Bộ hạ rất tinh thông lĩnh vực này, người không có gì trở ngại thì cũng theo người học một chút, càng cô đơn thì càng phải biết quý trọng chính mình?”

Lý Nghiên cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của tôi, đôi mắt nàng cũng ngập sự ấm áp: “Ta ghi nhớ rồi, ta còn phải chăm sóc một đứa con nữa, khẳng định sẽ yêu quý bản thân mình.”

Tôi cười nhìn nàng khẽ khom người: “Ta đi đây.”

Lý Nghiên cười gật đầu.

Vừa mới ra khỏi cung điện của Lý Nghiên chưa được bao lâu đã nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh trực diện đi tới. Tôi hành lễ với Hoắc Khứ Bệnh, hẩn nhìn về hướng tôi vừa đi đến hỏi: “Nàng đến gặp Lý phu nhân?”

Tôi gật đầu, nhìn đường hẩn vừa đi đến hỏi. “Người đến bái kiến hoàng hậu nương nương à?”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu.

Tôi lùi lại mấy bước phía sau Hoắc Khứ Bệnh, đi đằng sau lưng hẩn, Hoắc Khứ Bệnh nói: “Nàng đi lại trong cung đều cẩn thận thế này à?”

“Người và ta thân phận không giống nhau, ở trong cung nếu bị người khác nhìn thấy sóng vai đi ngang nhau sẽ có điều tiếng không hay.” Tôi thấy thần sắc hẩn có chút coi thường, vội bổ sung: “Người đương nhiên là không sợ, bây giờ cũng chẳng có mấy người dám áp chế mũi giáo của người. Lúc đặc ý thì thế nào cũng bỏ qua được, lúc thất cơ thì lỗi gì cũng có thể moi ra, hôm nay cẩn thận một chút, lưu lại cho bản thân mình một con đường, về sau chẳng có gì sai cả.”

Hoắc Khứ Bệnh thở dài một tiếng lạnh nhạt nói: “Ta thấy bộ dạng nàng như bị bó chân trói tay thế này, chán lắm! Nàng về sau có thể bót vào cung được thì đừng vào nữa?”

Tôi cười hỏi: “Người dạo này có bận lắm không? Từ hồi tạm biệt sau ngày năm mới, cũng hai tháng rồi chưa hề gặp người.”

Tinh thần hẩn phấn chấn hẳn lên, mặt mày hẩn hờ phấn khởi nói: “Lần này sẽ đánh một trận lớn, đương nhiên cần phải luyện tập cho tốt. Đúng rồi, nàng rốt cuộc có muốn quay về đại mạc thảo nguyên không?”

Tôi do dự một lúc: “Ta không biết.”

“Nàng không biết? Người ta đã thế rồi, nàng còn... nàng... nàng...” Hoắc Khứ Bệnh bỗng dừng bước, gương mặt tràn đầy sự tức giận nhằm thẳng vào tôi.

Tôi tỏ vẻ ngán ngẩm, ừ ừ im lặng nhìn hẩn, hẩn đột nhiên lắc đầu, rảo bước đi tiếp, dường như muốn vứt bỏ tất cả những gì không vui về lại sau lưng: “Ta

thấy nàng đúng là một người hèn nhát ngốc nghếch, đáng đánh cho một trận! Nhưng mà tai lại còn hèn nhát ngốc nghếch hơn cả nàng, càng đáng bị đánh hơn!”

Thợ làm vườn xới đi xới lại mảnh đất trong vườn một lúc lâu, cuối cùng lắc lắc đầu nói với tôi: “Đến bây giờ vẫn chưa đâm chồi nảy mầm, xem ra đã chết thật rồi, ta giúp cô nương trồng vài cái cây khác nhé.”

“Không cần đâu.”

Người làm vườn đứng dậy nói: “Nhưng mà bồn hoa này không có hoa cỏ gì cả, để trống thế nhìn xấu lắm, hay là để ta trồng mấy khóm hoa mẫu đơn nhé?”

“Không cần phải phí công sức như thế, để trống thì cứ để trống đi!”

Tôi đứng phía trước bồn hoa, ngây ngây ngẩn ngẩn, người làm vườn đi về từ lúc nào cũng không để ý.

Khi mặt trời đã ngả về phía tây, Hồng cô lớn tiếng gọi từ ngoài vườn: “Tiểu Ngọc, có khách quý đến bái kiến muội này.”

Tôi nghiêng đầu nhìn ra, không ngờ lại là quản gia Trần thúc của Hoắc Khứ Bệnh.

Trần thúc đi nhanh mấy bước, cười hành lễ với tôi, tôi lách mình né tránh: “Trần thúc, cháu không dám nhận lễ này của thúc.” Trần thúc cười nói: “Sao mà không dám nhận? Nếu không phải là nhờ cô nương, ta làm gì còn mạng mà đứng đây hành lễ với cô nương chứ?”

“Có chuyện gì không ạ? Có gì mà phải làm phiền thúc tự mình đến đây thế?”

Trần thúc nhìn Hồng cô đang đứng ngoài cửa, Hồng cô vội vã hành lễ với Trần thúc rồi nhanh chóng rời đi.

“Chủ nhân từ đầu xuân đến ngày ngày bận rộn, đến thời gian quay về phủ cũng ít, thực là bận không thể bút ra được, cho nên lệnh cho ta gửi mấy lời này tới cô nương, ngày mai đúng vào tảng sáng ngài sẽ rời thành Trường An xuất phát đi Lũng Tây.”

Trần thúc nhìn tôi cười, ánh mắt tràn ngập vẻ hiền hậu, ân cần, tôi bị nhìn cảm thấy toàn thân không thoải mái cho lắm, một lúc sau, thúc cũng cáo biệt rời đi.

Lúc đang ăn cơm tối, Hồng cô không nhịn nổi liền hỏi: “Quản gia Hoắc phủ cũng không phải người bình thường đâu, nghe nói là người có thể vung đao múa kiếm, nhắc bút thành văn, tuy không làm quan, nhưng mà kể cả đám quan lại trong triều đình mỗi lần gặp ông ta cũng hết sức khách sáo, lịch sự. Ta thấy tính cách của Hoắc đại thiếu gia tuy có hơi khó hầu hạ, phục vụ, nhưng đối xử với muội thì lại không hề tệ..”

“Hồng cô, ăn cơm đi!”

Hồng cô dùng đũa gắp một miếng thịt, miệng vẫn lầm bầm nói: “Không nghe lời người có tuổi không may ngay trước mặt, tuổi của muội càng ngày càng lớn rồi, chẳng lẽ muốn học theo ta sống cô độc cả đời?”

Dùng xong cơm tối, tôi quay về phòng của mình.

Một mình tôi ngồi rất lâu trong căn phòng tối đen như mực, mò mẫm thấp thỏm được đèn, tìm được chiếc bếp lò hằng ngày vẫn dùng để pha trà, dùng than củi nhen được lửa. Từ trong tủ quần áo nhắc ra một chiếc hộp trúc, nhìn thấy cả hộp đầy ắp những mảnh vải nhật ký được viết đều đặn, đột nhiên tôi cười phá lên.

Niềm vui là đóa hoa không rụng nở ra trong tim người, đẹp dễ yêu kiều, hương ngọt vẫn vương lặng lẽ thấm lòng người. Ký ức của con người hay lừa dối, tôi sợ sẽ có một ngày tôi sẽ không nhớ được rõ niềm vui của ngày hôm nay, cho nên tôi muốn viết hết lại tất cả những gì xảy ra, khi nào tôi già rồi, già đến mức không đi nổi nữa, tôi sẽ ngồi trên giường đọc lại những tấm lụa này, xem lại niềm vui của chính mình, có lẽ thỉnh thoảng còn có bi thương, nhưng cho dù là niềm vui hay nỗi buồn thì đều là những dấu vết của những gì tôi trải qua, sống qua, nhưng tôi sẽ cố gắng sống sao cho thật vui vẻ...

Vốn tưởng rằng vứt bỏ quá khứ đi, những ngày sau đó sẽ ít bi thương, nhưng hóa ra người ta càng cố gắng, càng bỏ sức nỗ lực, những gì còn lại vẫn chỉ là nỗi đau đến cùng cực trong tim, nếu không có ký ức gì, thì sẽ không cảm thấy đau khổ.

Tôi vừa giơ tay ra, đem mảnh vải ghi lại niềm vui đầu tiên trong thành Trường An đốt đi, lửa bếp đột nhiên biến thành một màu đỏ rực, niềm vui cũng dần bị nuốt trọn theo mảnh vải.

Cửu gia, mấy ngày nay muội vẫn luôn nghe ngóng chuyện của Thạch phảng, nếu không đoán nhầm thì Thạch phảng là bởi vì nhà họ Đậu suy tàn nên cũng chịu thiệt theo. Năm đó bệ hạ vì muốn khống chế nhà họ Đậu và thế lực ngoại

thích của Vương Vệ, nên đã đặc biệt nâng đỡ nhà họ Vệ. Hiện giờ tình hình thế lực ngoại thích của nhà họ Vệ ngày càng lớn mạnh với bản tính vốn dè dặt với thế lực của bộ hạ, khẳng định sẽ nghiêng về ức chế thế lực của nhà họ Vệ, trợ giúp các thế lực khác, nếu chọn được thời cơ tốt, chọn được đúng người, Thạch phảng khẳng định có thể phục hồi lại sự phồn vinh ban đầu ở thành Trường An...

Lúc ấy tôi suy nghĩ đến là đơn thuần, xem xét các vấn đề cũng vô cùng đơn giản, thủ đoạn hành sự càng gần như là trần trụi, không che giấu gì, bây giờ đọc lại chỉ nghĩ thôi đã sợ. Tôi lắc lắc đầu, một lòng một dạ tình nguyện cam lòng, đúng là trò cười khi tự cho là mình đúng, khẽ nhấc tay lên, lại đem một mảnh vải nữa đốt trong bếp.

Muội cứ nghĩ là mình thông minh lắm, muội đoán được đúng tâm tư huynh, nhưng muội nhầm rồi. Huynh thấp đèn dầu, có phải mong muội đi không? Muội nghe huynh nói, đừng hỏa bạo, hỉ sự đảo, rất muốn biết sự có mặt của muội có phải là hỉ sự của huynh không? Muội rất hy vọng chính là như thế, nhưng muội bây giờ không còn chút tự tin nào đoán mò tâm sự của huynh nữa rồi, lừa cho chính mình vui vẻ không đâu. Nhưng mà sẽ có một ngày muội sẽ cho huynh đọc những thứ này, huynh phải cho muội biết tối hôm qua huynh thấp đèn có phải là vì đợi muội về không?

...

Tôi đang bỏ từng mảnh vải vào trong bếp, chợt trong lòng như bị sét đánh, lập tức rút hết ra, dập hết các đốm lửa nhỏ. May mà chỉ bị đốt mất một góc, mảnh vải biến thành một màu sém đen, nhưng nội dung trên đó vẫn đọc được.

Đem đốt mấy mảnh vải có liên quan đến thân thể của Lý Nghiên, rồi ngay ra nhìn chăm chăm vào mấy mảnh vải còn lại

Mãi một lúc sau tôi mới trấn tĩnh lại, quyết định chắc chắn. Những ý nghĩ trong lòng ngày ấy đều là khát vọng sẽ có một ngày cùng Cửu gia ngồi bên ánh đèn đọc lại một chút tâm tình con gái này, hôm nay tuy không còn được ngắm cảnh cùng nói cười dưới ánh đèn nữa, nhưng những mảnh vải này đều là viết cho Cửu gia cả, thôi thì cứ đem đưa cho Cửu gia, cũng coi như cắt đứt đoạn tình duyên ngắn ngủi này.

Trong tay cầm đôi khuyên tai nạm vàng có hạt cườm xanh ngọc bích, nhìn kỹ một lúc lâu, rồi dùng khăn tay gói cẩn thận lại đặt vào trong hộp trúc. Giữa sa mạc mênh mông, bên cạnh suối Nguyệt Nha lần đầu gặp mặt, lúc cầm lấy bộ váy rời đi, cho dù thế nào cũng không thể nghĩ được sẽ có một ngày tự tay tôi xé nát nó.

Cầm lấy chiếc sáo trúc Tương Phi, đặt lên khoeo miếng thỏ thử một tí, nhìn quanh căn phòng, thiếp đã dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc của chàng rồi. Đau lòng

người cô độc giống như việc dọn phòng, dễ dàng đơn giản vứt bỏ một vài thứ đi, có lẽ sẽ không có nhiều phiền não thế này.

Quanh quần lưỡng lự rất lâu phía ngoài Thạch phủ, tôi thầm nghĩ đã quá nửa đêm, có lẽ không cần phải đánh thức Thạch bá nữa. Xoay người nhảy từ trên thành tường xuống, người còn chưa chạm đất đã có người tấn công, tôi vội nói: “Tại hạ là kim Ngọc của Lạc Ngọc phường, đến gặp Cửu gia.” Đám người vừa tấn công từng người một lần lượt biến mất trong bóng tối, chỉ lưu lại mấy tiếng cười đùa mơ hồ.

Trong ánh mắt bọn họ, là chuyện hai người hẹn nhau lúc nửa đêm, phong cảnh hữu tình, nhưng lại không hề biết rằng người trong cuộc đã vô cùng đau khổ.

Trúc án chìm trong bóng tối im lìm, tôi đặt hộp trúc ở ngay ngoài cửa. Đứng im đó rất lâu, nhắc sáo trúc lên thổi một bài:

Trắng như tuyết trên núi, Sáng tựa trăng giữa mây.

Nghe lòng chàng hai ý, Thiếp đành đoạn tình này.

Hôm nay chén sum họp, Đầu sông tiễn sớm mai.

Lỡng thững theo dòng nước, Nước mãi chảy Đông Tây.

Buồn đau lại buồn đau, Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một, Bạc đầu chẳng xa nhau.

Ánh đèn trong phòng sáng lên, cửa bị khẽ đẩy ra. Cửu gia chống nạng đứng ở cửa ra vào, trong bóng đêm, mặt Cửu gia tái xanh nhìn thấy mà giật mình đau lòng.

Hôm nay chén sum họp, Đầu sông tiễn sớm mai.

Lỡng thững theo dòng nước, Nước mãi chảy Đông Tây.

Buồn đau lại buồn đau, Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một, Bạc đầu chẳng xa nhau.

...

Cho dù huynh và muội có phải đã từng nâng chén cười nói, vui vẻ tương hợp hay không, thì từ giờ trở đi, huynh và muội ly biệt hai phương, mỗi người một hướng.

Sau khi thổi liên tục ba lần, oán ý xao động trong lòng mới bớt đi một nửa.

“Huynh từng nói tâm ý của muội và của khúc “Bạch đầu ngân” này không hợp nhau, cho nên khó mà có thể thổi nốt, hôm nay tâm khúc và tâm ý của muội đều tương đồng, chắc đã thổi khá hơn nhiều, nhưng muội thà là vĩnh viễn không thổi được khúc nhạc này, vĩnh viễn không hiểu tâm khúc của nó.”

Nói đến đoạn sau, cho dù đã hết sức kiềm chế, tiếng tôi vẫn khẽ run lên.

Hai tay dùng sức, một tiếng vang lên, sáo trúc trong tay bị bẻ gãy làm đôi, cây sáo trúc bị gãy vẫn còn chưa rơi xuống đất, người tôi đã bay lên không trung nhảy lên thành tường, thân người hơi ngừng lại, nhưng người ở sau lưng thì vẫn một mực yên lặng.

Tôi lắc đầu, cuối cùng trái tim cũng chết lặng, bèn nhảy từ trên thành tường xuống, cứ thế rời đi không hề quay đầu lại.

Hồng cô:

Muội đi đây. Lúc tỷ đọc được bức thư này khẳng định là sẽ rất tức giận, đừng tức giận, tỷ xem đi hàng lông mày đều dựng đứng lên rồi kìa, bao nhiêu là nếp nhăn, tỷ vẫn hay nói con gái không được tức giận, mau mau hạ lông mày xuống đi.

Tất cả các phường hát và phường kỹ nữ đứng trong thành Trường An đều giao cho tỷ.

Có hai việc tỷ nhất định nhớ cẩn thận: thứ nhất, các cô gái được dốc lòng đào tạo kỹ thuật ca múa, đối nhân xử thế dĩ nhiên có quy củ, các cô ở phường kỹ nữ sẽ có chút tàn mạn thiếu phép tắc, nhớ ưu đãi phường kỹ nữ, cái gì cũng có thể không hiểu, nhưng nhất định phải học được việc này, điều đầu tiên cần phải làm được là giữ miệng giữ mồm cho kín. Thứ hai, tốt nhất là đóng phường kỹ nữ lại, hoặc là tốt nhất không mở rộng nữa, giữ nguyên các phường còn lại bây giờ.

Đọc xong bức thư này xin hãy đốt đi, một bức thư khác của muội ghi lại toàn bộ việc kinh doanh sau này giao lại cho tỷ.

Muội biết, muội làm như vậy là tự do tùy hứng. Từ lúc vào thành Trường An, muội vẫn luôn nỗ lực học cách làm một người Trường An, lời nói cử chỉ làm sao cho đúng mực, nhưng muội mệt rồi, rất nhớ cuộc sống bừa bãi ở thảo nguyên sa mạc. Muội đi đây, có lẽ có một ngày sẽ quay lại, nhưng cũng có khả năng là muội không quay lại nữa. Cho nên, Hồng cô, đừng bận tâm đến muội.

Cuối cùng, làm phiền tỷ một chuyện, đợi nửa tháng mười ngày nữa, giúp muội gửi mảnh thư đã được gấp cẩn thận này tận tay quản gia của Hoắc Phủ

Ngọc nhi.

...

Tiểu Hoắc:

Ta quay về thảo nguyên đây. Nhưng xin lỗi, không phải đi cùng ngươi. Ta đã nhờ Hồng cô trao cho ngươi bức thư này, lúc ngươi đọc mảnh thư này, chắc là đã mấy tháng sau rồi, lúc đó chắc hẳn đã quay về, còn ta có lẽ đã cùng Lang huynh đuổi theo một con dê nơi vách núi cheo leo, hoặc có lẽ đang ngồi ngắm mặt trời lặn đằng Tây. Ngươi từng hỏi ta dây leo vướng víu không rời, tách cũng không ra có giống đời người không? Ta nghĩ rồi, đời người có lẽ rất giống hoa kim ngân tương phùng, ngẫu nhiên gặp gỡ xa cách, đối diện và quay đi, duyên hợp và duyên tàn, một cây đằng hoa diễm dịch lại bi hoan tụ hợp của một đời người. Lần này ta lựa chọn quay người ra đi. Lời từ biệt này có lẽ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa, chỉ chúc ngươi tất cả tốt lành...

Tiểu Ngọc.

Phiên ngoại

Mong Ngóng Một Cặp Sao

Trong bóng tối, nàng mặc một bộ váy đỏ, như màu lửa bùng cháy bùng bùng.

Mạnh Cửu biết là tâm tình nàng không được tốt, bởi vì bình thường nàng không thích mặc đồ màu sắc tươi sáng quá, nhưng khi nào tâm tình không ổn thì lại luôn buong bình chọn sắc màu thật sặc sỡ, mạnh mẽ, giống như muốn dùng sắc màu ấy để nói cho người khác rằng, ta rất ổn, mọi chuyện với ta đều rất ổn, đem tử thân, oan ức và yếu đuối chôn giấu dưới lớp màu hoa lệ lộng lẫy kia.

Trong đôi mắt nàng cũng có hai đốm lửa nhỏ bé đang bùng cháy, sự cô đơn lạnh lẽo của Trúc án cũng bởi vì thế mà trở nên âm áp hơn nhiều, hấn khát vọng biết bao có thể giữ lại sự âm áp này bên mình, nhưng hấn không thể.

Cô gái như thế này, đến rồi đi như gió, sáng lạn như lửa, cuộc sống sáng chói rực rỡ tựa ánh bình minh, hấn hy vọng nàng có thể vĩnh viễn sống một cách rực rỡ tươi đẹp như thế, có thể có một hạnh phúc hoàn mỹ nhất, trong cuộc sống không phải có mặt chút bóng tối nào.

Hấn hỏi nàng “muốn có một gia đình không,” nàng trả lời hấn “muốn có, muốn có một gia đình thật náo nhiệt vui vẻ,” hấn cũng muốn có, nhưng mà hấn không mang lại cho nàng được.

Đốm lửa rực cháy trong mắt nàng, không biết là hận hay là yêu, khoảnh khắc nàng bẻ gãy chiếc sáo trúc, trái tim hấn cũng vỡ thành từng mảnh, nàng nhìn hấn một mực trầm mặc, mọi thứ trong mắt dầu bị dập tắt, chỉ còn chết lặng.

Nàng hận hấn đến một câu cũng không nói sao. Nhưng nàng có biệt là, hấn sợ chỉ cần mở miệng ra là sẽ chọn ích kỷ níu giữ nàng lại, bất kể hậu quả thế nào cũng muốn níu giữ nàng lại.

Bóng hình màu đỏ dần dần biến mất trên thành tường, hấn dùng toàn bộ sức lực khổng lồ không cho bản thân mình mở miệng.

Tim đau đến cực điểm, một dòng tanh ngọt từ trong cổ họng trào lên, hấn cúi người bật ho, từng giọt máu tươi đỏ thẫm bắn ra. Bắn lên trên bộ y phục màu trắng của hấn, phảng phất như tuyết trắng mai hồng, bắn vào một bên của hộp trúc, tựa như trúc xanh hoa đỏ.

Vốn có bệnh nặng trong người, lúc này lại đang đến cùng cực, thể lực của hấn khó mà chống đỡ được, bèn ném luôn nạng đỡ đi, tựa mình vào khung cửa ngồi bệt xuống.

Nhắc hộp trúc lên, dùng ống tay áo cẩn thận từng chút một lau sạch vệt máu vừa bị bắn vào, nhưng lại không hề để ý đến vệt máu ở khoe miệng mình.

Từng mảnh từng mảnh vải một, tâm tình từng ngày từng ngày một.

Nàng đã làm được nhiều hơn, và đi cũng xa hơn mọi thứ hấn biết, mọi thứ hấn nghĩ.

Đọc từng chữ từng chữ một, trái tim của hấn tựa như lửa rực cháy, cơ thể hấn dường như đã hóa thành băng. Hấn rốt cuộc đã hạnh phúc như thế nào cơ chứ?

Đường chân trời đã lộ ra một vệt trắng bạc đầu tiên, một ngày mới đã bắt đầu, nhưng hấn lại không hề để ý, trái tim vẫn chìm đắm trong bóng tối và hạnh phúc tuyệt vọng.

... Mặt trời chợt nóng bừng lên vì gương, người còn chưa gả cho ai mà đã nghĩ đến việc có con. Nếu suốt đời này không có con thì sao? Nghĩ ngợi rất lâu mà không đưa ra được một kết luận gì, nhưng khi vừa nhìn thấy ngoài phòng chỉ còn lại yên ương đàng màu xanh lá cây, tôi nghĩ là tôi hiểu rồi, tại nhiều quá trình trong cuộc đời này, không phải mỗi cành hoa đều kết quả, nhưng chúng sẽ sống sẽ bùng nổ lên, sẽ chào ánh dương, đưa tiễn ráng chiều, sẽ vui vẻ cùng gió một chiều, rồi cùng mưa đùa nghịch, cuộc sống như thế là phong phú lắm rồi, tôi nghĩ hấn chẳng còn gì tiết nuối...

Cả người hấn đột nhiên run lên bần bật, liền ho sặc sụa.

Trên mặt vừa rồi chỉ thấy u ám tuyệt vọng, giữa hai hàng lông mày không ngờ lại hiện chút khí thế hứng khởi hiem thấy.

Cơ thể bệnh tật liên miên bỗng nhiên tràn đầy sức lực, hần kéo lấy nạng đỡ người đứng dậy, vừa vội vã bước ra ngoài, vừa lớn tiếng gọi: “Người đâu, lập tức chuẩn bị xe ngựa.”

Mặt trời ở đằng Đông đã ló lên một nửa, nửa bầu trời phủ ánh ban mai rực đỏ như lửa, rực rỡ chói lói đến lóa mắt, hát như nụ cười của nàng ấy.

Hần ngấm nhìn ánh bình minh, vừa thấy vui vừa thấy đau lòng. Ngọc nhi, Ngọc nhi, ta cuối cùng vẫn đánh giá thấp nàng, làm tổn thương nàng quá sâu rồi, nhưng ta sẽ dùng cả cuộc đời này bù đắp cho lỗi lầm đã qua, từ giờ trở đi, ta nhất định sẽ không khiến cho nàng phải chịu một chút tổn thương nào nữa.

Xe ngựa còn chưa đến Lạc Ngọc phường đã nghe thấy tiếng kêu gào âm ỉ.

Hồng cô đứng trước cửa nhà lớn tiếng mắng mỏ người coi cửa: “Đứa nào đưa nấy ngọc một lũ, các người đều là người chết à! Sao mà cái gì cũng không nhìn thấy?”

Thiên Chiêu nhảy xuống từ xe ngựa, kéo màn che lên.

Hồng cô nhìn thấy Thiên Chiêu lập tức ngừng lời, đi ra cung kính hành lễ với Thiên Chiêu.

Thiên Chiêu cười bảo bà đứng dậy: “Vị này là chủ nhà, phường chủ Thạch phảng, muốn gặp Ngọc phường chủ.”

Người thiếu niên xinh đẹp như trăng, dịu dàng như gió thổi, trông tướng mạo sáng ngời tựa chi lan ngọc thụ này lại chính là phường chủ Thạch phảng lừng lẫy thành Trường An sao?

Hồng cô sững sờ nhìn Mạnh Cửu trên xe, quá đổi kinh ngạc, bất chợt quên mất hành lễ.

Người kiêu ngạo bằng trời như Hoắc Khứ Bệnh giống như cầu vồng hay mặt trời chói chang đến gay gắt, hàn mai thanh từng, vốn cứ tưởng đã rất hợp đôi với Ngọc nhi, không ngờ là nhân gian còn có người như thế này, ánh trắng vàng vặc không thua gì mặt trời, chi lan so với hàn mai, tương đương như nhau thật khó chia tách.

Một người vốn luôn ôn hòa như Mạnh Cửu lúc này lại có chút gấp gáp nôn nóng, không đợi Thiên Chiêu nhắc nhở Hồng cô, đã hỏi luôn: “Ta muốn vào gặp Ngọc nhi trước.”

Mắt Hồng cô ngân ngấn lệ, oán trách nói: “Ta cũng muốn gặp muội ấy, muốn mắng cho muội ấy một trận, đánh cho một trận để giải hận. Muội ấy đã tranh thủ lúc đêm tối rời khỏi thành Trường An rồi, còn nói cái gì mà sẽ không quay lại nữa.”

Mạnh Cửu chợt thấy đau lòng khủng khiếp, lại bật ho rũ rượi, mãi một lúc sau vẫn không ngừng lại được. Ngọc nhi, đọc hết các mảnh nhật ký của nàng mới thật sự thấu hiểu tâm tư nàng, đến lúc thật sự hiểu rồi mới biết là mình đã làm tổn thương nàng sâu đến đâu.

Thiên Chiêu vội vã hỏi Hồng cô: “Nàng ấy có lưu lại lời gì với người không? Có nói đi đâu không?”

“Lá thư gửi cho ta chỉ nói là quay về Tây Vực rồi. Muội ấy còn một lá thư khác gửi cho Hoắc tướng quân, bảo ta nửa tháng mười ngày nữa mới đưa cho Hoắc phủ, ta trong lúc tức giận đã sai đưa đi lúc sáng sớm nay rồi. Không biết trong lá thư ấy có nói cụ thể mà đi đâu không?”

Thiên Chiêu nghe hết, vẫy tay ra hiệu cho Hồng cô lùi đi.

Mạnh Cửu muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại ho liên tục một trận nữa.

Thiên Chiêu biết tâm ý của hắn, vội nói: “Tiểu Ngọc không biết cưỡi ngựa, nàng ấy nếu muốn quay về Tây Vực ắt phải thuê xe, ta sẽ lập tức sai người truy đuổi hỏi thăm hoạt động của các xe ngựa trong thành Trường An, gửi bỏ câu thông báo cho “Thương Lang ẩn” và sa đại của Tây Vực, yêu cầu tất cả phải mau chóng tìm giúp, Thạch bá cũng có thể nhờ tổ chức sát thủ trước đây của ông ấy giúp tìm người. Cửu gia, Tiểu Ngọc quay về thảo nguyên, không có lý nào mà chúng ta không thể tìm thấy. Hiện tại chuyện quan trọng nhất là người phải chăm sóc cơ thể cho khỏe, nếu để cho Tiểu Ngọc nhìn thấy bộ dạng này, trong lòng nàng ấy khẳng định sẽ lại cảm thấy khó chịu.”

Mạnh Cửu nhắm mắt suy nghĩ trong giây lát, lạnh nhạt nói: “Thông báo cho vương cung các nước Tây Vực, yêu cầu họ xuất binh tìm kiếm.”

Thiên Chiêu thầm giật mình kinh hoàng, Cửu gia tuy đã giúp đỡ rất nhiều cho các nước Tây Vực, nhưng một mực tránh né không dính líu quá sâu, đối phương một lòng muốn kết giao, còn người lại từ chối cự tuyệt. Các nước Tây Vực chỉ mong sao mua chuộc được tình nghĩa của Cửu gia, chưa nói đến mạng lưới tình báo từ việc kinh doanh rải rác khắp Đại Hán trong tay Cửu gia hết sức quan trọng với Tây Vực, chỉ đơn cử các thiết kế binh khí có lực sát thương vô cùng lớn của Cửu gia đã đủ để các nước Tây Vực thêm khát không thôi. Cửu gia hiện tại trực tiếp yêu cầu, các nước Tây Vực nhất định sẽ không từ chối, xem ra Cửu gia lần này đã quyết phải có bằng được Tiểu Ngọc, chỉ là cứ như

thế này, cục diện cân bằng vi diệu kia sẽ bị phá vỡ, nợ một lần tình nghĩa về sau phải trả một cái giá như thế nào chứ?

Trời vẫn còn mờ tối, Hoắc Khứ Bệnh đã mặc xong quân trang, nai nịt gọn gàng chờ xuất phát.

“Người đã nói với nàng tin hôm nay ta sẽ xuất binh chưa?”

“Lão nô đã đích thân đến Lạc Ngọc phường thông báo cho Ngọc cô nương rồi.”

Hoắc Khứ Bệnh đứng ở công phủ, trầm lặng rất lâu. Khi một vệt mây trắng hiện lên ở Đàng Đông, hấn khẽ thở dài trong lòng, xem ra nàng ấy vẫn chọn Trường An.

Thu lại cảm xúc hỗn loạn, xoay người nhảy lên ngựa, tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên trên đường phố thành Trường An.

Đặt chuyện tình cảm nam nữ sang một bên, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là chuyên tâm đánh chiến dịch mà toàn bộ triều đình trên dưới đang giương mắt lạnh lùng quan sát.

Lần trước hấn chỉ dùng tám trăm quân đã đột nhập được vào nội địa của Hung Nô, giành được toàn thắng. Nhưng chư vị trong triều đều không hề phục, cho là ăn may mới thắng được, đến cả hoàng đế cũng có chút hoài nghi trong lòng, không dám để hấn thực sự dẫn đại quân đánh trận.

Lý Quảng lẩn lộn sa trường cả một đời người mà vẫn chưa thật sự lập nên chiến tích nào, nên không được phong hầu, vậy mà hấn chỉ qua một chiến dịch đã lừng danh khắp thiên hạ, mười tám tuổi đã được phong hầu, khiến bao người căm ghét và không phục.

Lần này cho hấn một vạn binh mã, hoàng đế vừa muốn chứng nghiệm thực lực của hấn, vừa là để sau này hấn có thể nắm trọng binh làm nền móng. Chỉ thắng lợi mới có thể bịt miệng tiếng phản đối của đại thần văn võ trong triều, dù gì hoàng đế không thể không để ý, ý kiến của đám đại thần trong triều...

Trong lòng Hoắc Khứ Bệnh sớm đã nhận định sự thắng lợi của bản thân, hoặc nói chính xác hơn, hai từ “thất bại” chưa bao giờ xuất hiện trong đầu hấn.

Chỉ cần là việc hấn muốn làm, thì nhất định sẽ làm được, ngoại trừ...

Nghĩ đến cô gái thông minh giáo hoạt mà cô chấp kia, Hoắc Khứ Bệnh không kìm được chau chau mày, liếc về hướng Lạc Ngọc phường, khuôn mặt vốn cứng đờ lạnh lùng, hơi lộ chút ý cười.

“Không được, không có ngoại trừ”! Cuộc sống của Hoắc Khứ Bệnh không có chuyện gì là không thể cả, huống hồ là nàng ấy?

Hành quân gấp rút một ngày, đến tối đang định đi nghỉ thì nhận được một bức thư hỏa tốc tám trăm dặm đường.

Không phải quân vụ, mà là một bức thư được Trần quản gia sai người mang đến. Trong lòng Hoắc Khứ Bệnh chợt rung động, vội vàng mở ổng trúc ra.

... Lúc người đọc được mảnh thư này, chắc là đã đi mấy tháng sau rồi, lúc đó chiến thắng quay về... Hoa nở hoa tàn, giữa cảnh kim ngân tương phùng, ngẫu nhiên gặp gỡ xa cách, đối diện và quay về, duyên hợp và duyên tàn, một cây đặng hoa diễm dịch lại bi hoan tụ hợp của một đời người. Lần này ta lựa chọn quay mình ra đi. Lời từ biệt này có lẽ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa, chỉ chúc người tất cả tốt lành...

Trước mắt hắn như nổi lên một cơn mưa gió, nỗi đau đớn đang phần uất đều tụ lại trong tim. Ngọc nhi, nàng lại lừa ta một lần nữa.

Thân hình hắn không một cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào mảnh thư, khóe miệng chậm chậm hé ra một nụ cười lạnh lùng, điềm tĩnh. Đây là bức thư đầu tiên nàng viết cho hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là bức thư cuối cùng.

Hắn đột ngột đứng dậy, dặn dò thị vệ bên ngoài lều: “Để hai con ngựa chạy nhanh nhất quân doanh đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, lúc nào cũng có thể nhận lệnh.”

Ngọc nhi, lẽ nào nàng còn khó đuổi theo hơn cả người Hung Nô giáo hoạt thần tốc ư?

HẾT